

Hermanis Paukšs

“AK, DIEVS, KĀDI MURGI...”

(murgi 2 cēlienos)

Dalībnieki: Policijas seržants
Maksis
Maigonis
Kornēlija – viņa sievasmāte

1.cēliens

Nakts.Soliņš. Laterna. Pastaigājas policijas seržants. Uznāk Maksis.

Maksis. Ei ! Pogainais ! Tev smēķis neatradīsies ?

Seržants. Jūs man ko teicāt, jaunais cilvēk ?

Maksis. Tev, tev! Es prasu – vai smēķa nav ?

Seržants. Atvainojiem – es nesmēķēju.

Maksis. Un sen jau?

Seržants. Kopš dzimšanas.

Maksis. Tiešām ? Kā tu tik ilgi vari izturēt ? Es jau sen tavā vietā būtu nosprādzis.

Seržants. Kā redzat – es vēl esmu dzīvs.

Maksis. Garlaicīgi ?

Seržants. Kā lūdzu ?

Maksis. Vai garlaicīgi – es prasu !

Seržants. Nē, nav garlaicīgi.

Maksis. Sen te vazājies?

Seržants. Kopš dzimšanas.

Maksis. Kā tas būtu kopš dzimšanas?

Seržants. Tā – jau divdesmit četrus gadus.

Maksis. Nelej nu!

Seržants. Kā lūdzu?

Maksis. Tu kurls esi, ka visu laiku nedzirdi?

Seržants. Nē, es neesmu kurls. Es domāju.

Maksis. Par mīļoto meiteni ?

Seržants. Kā lūdzu ?

Maksis. Par mīļoto meiteni – es prasu !

Seržants. Jā – arī par mīļoto meiteni.

Maksis. Feina?

Seržants. Kā lūdzu ?

Maksis. Es prasu, vai tava mīļotā meitene ir feina?

Seržants. Vai zināt – es vairs nespēju viņu atcerēties.

Maksis. Ei nu !

Seržants. Patiešām.

Maksis. Tik sen neesi viņu redzējis?

Seržants. Ziniet... man liekas, ka mēs tikai nesen šķīrāmies... bet galvot es nevaru... jo tad es spētu viņu atcerēties...

Maksis. Es domāju gan. Varbūt tev galvā kaut kas nav riktīgi?

Seržants. Ziniet... pilnīgi iespējams... es njeūtos kā parasti... Un kas jūs tāds esat?

Maksis. Es ?... Es esmu Maksis...

Seržants. Maksis...

Maksis. Maksis gan.

Seržants. Un kāpēc jūs te tā klīstat? Naktī...

Maksis. Vai es zinu... klīstu un viss...

Seržants. Un kur ir jūsu mājas?

Maksis. Velns viņu zina!...

Seržants. Jūs gribat teikt, ka nezināt, kur ir jūsu mājas?

Maksis. Pagaidi... nupat vēl es to zināju...

Seržants. Tātad arī jūs neko vairs neatceraties?

Maksis. Kāpēc neko? Atceros!...

Seržants. Ko, piemēram?

Maksis. Kaut vai to, ka es meklēju smēķi!

Seržants. Un vēl?

Maksis. Kas man vēl jāatceras?

Seržants. Pastāstiet savu biogrāfiju – kur esat dzimis, kur uzaudzis!

Maksis. Kam tev tas.

Seržants. Tāpat... lai saprastu, kas ar mani notiek...

Maksis. Klausies – tu esi dulls, un gribi arī mani pataisīt par tādu! Es neko neatceros!

Seržants. Jūs arī?

Maksis. Nu. Centies kā gribi – nekas nelien paurī!

Seržants. Jā...

Maksis. Ko tas nozīmē?

Seržants. Ja es to saprastu... Palūkojieties visapkārt!

Maksis. Nu?

Seržants. Vai jums neliekas, ka ir aizdomīgi tukšs un kluss?

Maksis. Patiešām... Ko tas varētu nozīmēt?...

Seržants. Nezinu. Vai dzirdat soļus?

Maksis. Dzirdu.

Seržants. Vai tie jums neliekas savādi?

Maksis. Goda vārds... skudriņas skrien pa muguru...

Seržants. Man arī...

Uznāk Maigonis.

Maigonis. Glābiet!... Glābiet!...

Seržants. Kas noticis?

Maksis. Paklau – tev smēķa nav?

Maigonis. Nav...

Maksis. Velns lai parauj!

Seržants. Jums uzbruka?

Maigonis. Jā... viņa man seko... viņa vajā mani... Tas ir drausmīgi!...

Seržants. Kas?

Maksis. Tu paskaties kabatās – mož atradīsies kāds smēķis!

Maigonis. Nav... patiešām nav...

Maksis. Eh, velns!...

Seržants. Stāstiet taču – kas noticis?

Maigonis. Vai dzirdat soļus?... tā ir viņa!... (*prom*)

Seržants. Pavisam dīvaini...

Uzskrien Kornēlija.

Maksis. Kundzīt- smēķis neatradīsies?

Kornēlija. Puisīt! Tu jau smēķē?

Maksis. Nē – es sūkāju sausu- naudas bombongām nepietiek!

Kornēlija. Seržant! Vai jūs neredzējāt te garām paskrienam jaunu vīrieti?

Seržants. Kas par lietu, pilsone?

Kornēlija. Šis nelietis ir mans znots!

Maksis. Iedosi smēķi, pateikšu, uz kurieni šis aizlaidās!

Kornēlija. Ar tevi, puisīt, tagad nevien nerunā!

Seržants. Vai noticis kāds noziegums?

Kornēlija. Jā! Un, kad es viņu noķeršu, tad notiks vēl viens!

Seržants. Apdomājiet, cienītā! Noziegumu izdarīt nav grūti! Bet pēc tam katra nožēla ir nokavēta!

Kornēlija. Nemāciet mani, seržant! Pasakiet, uz kuru pusi viņš aizskrēja!

Seržants. Atvainojiet, cienītā, bet, kamēr jūs esat šādā stāvoklī, es jums neko neteikšu!

Kornēlija. Kas?! Es esmu stāvoklī! Neklūstie taču smieklīgs!

Maksis. Iedod, tantiņ, man smēķi, un es tev parādīšu, uz kuru pusi tas nelietis aizskrēja?

Kornēlija. Turi muti, puisīt- nekādu smēķi es tev nedošu!

Maksis. Nu tad tik paskraidī!

Kornēlija. Seržant! Es prasu pēdējo reizi – uz kuru pusi viņš aizskrēja?

Maksis. *(rāda uz augšu).* Uz to !

Kornēlija. Viss beigsies ar to, ka es tev noraušu ausis, sasodītais zīdaini.

Seržants. Savaldieties, kundze! Vispirms nomierinaties, pastastie, kas par lietu, un tad kopīgi padomasim, ko darīt!

Kornēlija. Nu, pagaidiet – jūs mani vēl nepazīstat!

Seržants. Vajadzētu viņai sekot... notiks vēl nelaime...

Maksis. Nu? Ko tad tu stāvi?

Seržants. Nezinu... Es neredzēju, uz kuru pusi viņa aizskrēja...

Maksis. Ek tu –mūlāps! Uz to taču!... Vai uz to...

Seržants. Nu redzat?... Jūs arī nevarat pateikt...

Maksis. Mani tas arī neinteresē – es gribu pīpēt!

Seržants. Nespēju līdzēt.

Maksis. Tādi jūs, pogainie, esat – kur nevajag tur lienat ar saviem stekiem, bet, kad cilvēks, varbūt, iet bojā – neko nespējat palīdzēt!

Seržants. Kurš iet bojā?

Maksis. Nu es taču! Bez smēķa!

Seržants. Nerunājiet muļķības –tieši cigaretes ir tās, kas saīsina jūsu mūžu !

Maksis. Gudrītis... *(prom).*

Seržants. Ei!... Maksi!... Kur jūs palikāt?... Maksu!... Policistam ir jābūt drosmīgam!... Policistam ir jābūt drosmīgam!... Policistam ir jābūt ļoti, ļoti drosmīgam!... Es esmu drosmīgs!... Es esmu ļoti drosmīgs!

Uznāk Maigonis.

Maigonis. Nu ja jūs esat drosmīgs, tad paslēpiet mani kaut kur!

Seržants. Kur lai es jūs paslēpju?

Maigonis. Kaut vai iebāziet cietumā!

Seržants. To es nevaru... Pat ja zinātu, kur atrodas cietums...

Maigonis. Tad es esmu pazudis...

Seržants. Bet sakiet- kas te vispār notiek.

Maigonis. Vai tad pats neredzat?

Seržants. Nē – es redzu... bet neko nesaprotu..

Maigonis. Mani vajā sievasmāte.

Seržants. Par ko?

Maigonis. Ja es pats to zinātu!

Seržants. Jūs nezināt?

Maigonis. Protams, ka nē! Es aizmiglu, bet viņa sāka mani pa sapņiem vajāt.

Seržants. Kā jūs teicāt – pa sapņiem?

Maigonis. Protams, ka pa sapņiem! Jūs taču nedomājat, ka atrodaties realitātē?

Seržants. Lūdzu atkārtojiet...

Maigonis. Ko te lai atkārto?! Vai tad es pietikoši skaidri nepateicu? Es esmu aizmidzis un sapņoju, bet tā maīta mani pa sapņiem vajā!

Seržants. Tas nevar būt...

Maigonis. Interesanti zināt – kāpēc gan nē? Jūs sievasmāte nekad pa sapņiem nav vajājusi?

Seržants. Es esmu neprecējies.

Maigonis. Laimīgais. Ja kādreiz precaties, tad tikai ar bārenīti!

Seržants. Jūs domājt, ka kādreiz man radīsies iespēja apprecēties?

Maigonis. Un kāpēc gan nē, ja es to nosapņošu!

Seržants. Tātad jūs apgalvojat, ka es eksistēju tikai jūsu sapnī?

Maigonis. Protams. Es to skaidri zinu.

Seržants. Un tas...Maksis... kurš meklē smēķi?

Maigonis. Jā, jā- viņš arī eksistē tikai sapnī.

Seržants. Un sievasmāte arī?

Maigonis. Diemžēl sievasmāte eksistē ne tikai sapnī. Es ļoti priecātos, ja vismaz sapņos viņa liktu mani mierā...

Uzskrien Kornēlija.

Kornēlija. Iekriti, nelieti!

Seržants. Stāviet, cienītā!

Kornēlija. Paejiet sānis, seržant! Nejaucieties mūsu ģimenes darīšanās! Citādi es arī jums varu iekraut pa ausi!

Seržants. Es nebaidos! Lai arī sapnis, bet kārtībai ir jābūy!

Kornēlija. Interesanti zināt, kādu kārtību jūs tre taisāties ieviest?

Seržants. Likumam atbilstošu!

Kornēlija. Ejiet ar saviem likumie, vai zināt, kur?

Seržants. Jums nav tiesību apvainot policiju! Pat sapnī nē!

Kornēlija. Nu, to mēs vēl redzēsim!

Seržants. Es jums sitīšu ar steku!

Kornēlija. Varonis atradies...

Seržants. Tūlīt paskaidrojiet, kas te notiek!

Kornēlija. Šis zemiskais tārps, ja vēlaties zināt, itr mans znots Maigonis!

Seržants. Tālāk!

Kornēlija. Es, ja vēlaties zināt esmu Kornēlija- viņa sievasmāte!

Seržants. Pagaidām jūsu liecībā pretrunas es namanu.

Kornēlija. Nu paldies dievam! Un tagad es šo nelieti nožņaugšu!

Maigonis. Nē!!! (*aizbēg*).

Kornēlija. Stāvi, nelieti ! Stāvi ! (*prom*)

Seržants svilpj. Uznāk Maksis.

Maksis. Ko tu svilpo kā strazds? Ēst sagribējās?

Seržants. Nē, tas ir drausmīgi...

Maksis. Kas ir drausmīgi? Drausmīgi ir tas, ka nekur nav nevienas dzīvas dvēseles, kam uzprasīt smēķi!

Seržants. Bet vai jūs zināt, kāpēc tas ir tā?

Maksis. Nu,nu?

Seržants. Tāpēc, ka mēs atrodamies sapnī.

Maksis. Kādā sapnī?

Seržants. Maigoņa sapnī...

Maksis. Kas tas par Maigoni?

Seržants. Tas pats, kuru vajā viņa sievasmāte.

Maksis. Nelej nu!

Seržants. Zvēru, ka es runāju taisnību. Viņš pats nupat visā atzinās.

Maksis. Bet tad jau mēs, vecīt, esam pamatīgā trubā!

Seržants. Neuzdrošinos to noliegt. Ko mēs darīsim?

Maksis. Ja es tagad dabūtu kādu smēķi, tad nospāļutos par to, kur mēs atrodamies, bet tagad...
tagad es patiešām nezinu, ko darīt...

Kliegdams uzskrien Maigonis.

Maigonis. Glābiet!... Viņa grib mani nožņaupt!... Glābiet!...

Maksis. Paklau, vecīt – tu negribi nosapņot kādu smēķi?

Maigonis. Kādu vēl smēķi!... Ā! Glābiet...

Uzskrien Kornēlija.

Kornēlija. Turiet viņu!

Maigonis. Varat neturēt... es vairs nespēju paskriet...

Kornēlija. Tad skaiti lūgšanu, nelieti!

Maigonis. Es esmu ateists! Es nezinu nekādu lūgšanu!

Kornēlija. Nu tad mirsti tāpat!

Maigonis. Nē !!!.. Vispirms es gribu zināt, par ko mani nožņaudz!

Kornēlija. Par viesm taviem grēkiem, neliti!

Maigonis. Par kādiem grēkiem?

Kornēlija. Tu gribi, la es tos te tagad uzskaitu?

Maigonis. Jā – es gribu!

Kornēlija. Svešu cilvēku klātbūtnē?

Maigonis. Jā – liecinieku klātbūtnē!

Kornēlija. Un kauns tev nemaz nebūs?

Maigonis. Nē! Man nav par ko kaunēties!

Kornēlija. Ar, dievs! Cik gan dziļi tu esi pagrimis!.

Maigonis. Jūs pati esat pagrimusi!

Kornēlija. Turi muti, nelieti!

Seržants. Cienītie, es palūgšu bez savstarpējiem apvainojumiem.

Maksis. Ko tu jaucies? Lai palamājas!

Seržants. Jaunekli! Netraucējiet man pildīt dienesta pienākumus.

Kornēlija. Nu tad klausieties visi!

Maksis. Tu noliec to steku, un paklausīsimies! Varbūt būs interesanti.

Kornēlija. Šis nelietis pirms pieciem gadiem apprecēja manu meitu!

Maigonis. Pirms gada!

Kornēlija. Turi muti, varde! Es labāk zinu!

Maigonis. Kā tad jūs varat labāk zināt, ja precēju es?

Kornēlija. Turi muti, es tev teicu!

Maigonis. Labi – es turu.

Kornēlija. Tūlīt pēc kāzām šis nelietis steigšus ievācās mūsu dzīvoklī!

Maigonis. Nevis es jūsējā, bet jūs – manējā!

Kornēlija. Muti, varde!

Maigonis. Bet kad jūs nerunājat taisn'bu!

Kornēlija. Muti, es teicu! Klausieties tālāk! Pēc kāzām izrādījās, ka šis nelietis nekur nestrādā!

Maigonis. Nav tiesa – es pūšu stabuli valsts simfoniskajā orķestrī!

Kornēlija. Tas nav nekāds darbs!

Maigonis. Nē – ir gan ! Diriģenti ar mani ir apmierināti, un publika bieži izsauc uz “bis”!

Kornēlija. Tas nav nekāds rādītājs!

Maigonis. Ir! Turklāt man maksā algu!

Kornēlija. Ja tā ir alga, tad es esmu zilonis!

Maigonis. Tad vācieties uz zooloģisko dārzu!

Kornēlija. Ko tu teici?

Maigonis. Es atvainojos... To es teicu pats uz sevi...

Maksis. Glēvulis!

Kornēlija. Tu, puisīt, pieturi mutīti!

Maigonis. Apprecies, un tad varēsi virināt žaunas!.

Maksis. Es precēšos ar bārenīti!

Maigonis. Ha! Tā jau katrs būtu gudrs!

Seržants. Pilsoņi! Pilsoņi! Mieru ! ... Tā mēs nekādā skaidrībā netiksim.! Lai cienītā izsaka visu,
kas viņai sakāms, pēc tam dosim vārdu pārējiem!

Kornēlija. Pateicos, seržant! Mana policija mani apsargā!

Maigonis. Bet kur ir mana policija?

Kornēlija. Ja neizbeigsi savus ekstrēmiskos izlēcienus – dabūsi no manis pa purnu! Sapрати?

Maigonis. Te nu es esmu – dieva un policijas pamests...

Seržants. Godātais, nelaidiet mulķi! Mēs, galu galā, atrodamies jūsu sapnī, nevis jūs mūsējā!

Kornēlija. Un klausieties tālāk! Tātad šis nelietis, kurš okupēja mūsu dzīvokli, turklāt nekur nestrādā, toties pūš simfoniskajā orķestrī stabuli... šis nlietis atļāvās pavest kādu nevainīgu jaunavu...

Maigonis. Meli!

Kornēlija No tā paša simfoniskā orķestra...

Maigonis. Meli!

Kornēlija. ... kurā viņš pūš to sasodīto stabuli!

Maigonis. Nav tiesa !

Kornēlija. Nē, ir gan tiesa!

Maigonis. Kuru tad es pavedu?

Kornēlija. To, kura kaktā sit bungas!

Maigonis. Bungas, starp citu, mūsu orķestrī sit vīrietis!

Kornēlija. Jo sliktāk, ja tu esi pavedis vīrieti!

Maigonis. Ārprāts... ārprāts... izrādās, ka es pie visiemsaviem trūkumiem turklāt vēl esmu pederasts...

Kornēlija. Es, piemēram, par to nemz nebrīnos! Cilvēks, kurš ievācas svešā dzīvoklī, nekur nestrādā, turklātpaved nevainīgas jaunavas, katrā ziņā ir arī pederasts.

Maigonis. Jūs paklausieties tik !

Maksis. Viss kārtībā – mēs klausāmieš – runājiet tālāk!

Kornēlija. Un izrādās, ka šis nelietis tai nabaga neaizsargātajai būtnei ir uztaisījis bērnu!

Maigonis. Tam bundziniekam no orķestra?

Kornēlija. Tu nepiesienies vārdiem!

Maigonis. Es saprotu, ka es varētu būt pederasts, bet to, kā es vīrietim bērnu varu uztaisīt- to es goda vārds, nesaprotu.

Kornēlija. Tas nozīmē, ka tu melo, un bundzinieks nemaz nav v'rietis!

Maigonis. Nē , bvundzinieks ir vīrietis!

Kornēlija. Nu tad tu to bērnu esi uztaisījis kādai citai!

Maigonis. Kurai tad?

Kornēlija. Tai, kura jums tur strinkšķina arfu!

Maigonis. Jūs esat traks! Tai kura strinkšķina arfu, mēs pagājšgad nosvinējām simts gadu jubileju!

Kornēlija. Tātad tu esi pavedis nevainīgu vecen'ti!

Maigonis. Nē, man pietiek! (*aizbēg*)

Kornēlija. Atzīmējiet, seržant – apsūdzētais, neapgāžami atmaskots visos noziegumos, bija spiests meklēt glābiņu bēgot! (*prom*)

Seržants. Ak Maksi – ja es tagad varētu atmosties!...

Maksis. Kā tad tu vari atmosties, ja nemaz neesi aizmidzis?

Seržants. Tas ir netaisni – Kāpēc man jāmokās svešos murgos?!

Maksis. Tu, pogainais, neesi filozofs – tur tā nelaime!

Seržants. Es patiešām neesmu filozofs – es esmu policists. Bet kas tur slikts – arī policisti ir vajadzīgi!

Maksis. Nē, pogainais- tu nepareizi spried. Skaidrs, ka policisti ir vajadzīgi, jo bez policistiem nebūtu kārtības traucētāju, bet bez kārtības traucētājiem sabiedrība ir nepilnvērtīga. Tacu katram cilvēkamturklāt vēl ir jābūt arī filozofam. Sabiedriskā kārtā, tā sacīt. Arī policistam.

Seržants. Un tu varbūt esi filozofs?

Maksis. Jā, es esmu filozofs. Un kā filozofam man ir pilnīgi vienalga, kādos murgos atrasties – Šitā te Maigoņa murgos, vai Dieviņa tētiņa brīnišķīgajā sapnī, kas tādi pat murgi vien ir.

Seržants. Nu gan tu laid!

Maksis. Jā... un ja tu man sadabūtu kādu smēķi, es ne tā vien laistu! Nu kas vainas Maigonim, ka sievasmāte viņu vajā sapnī? Tu gribi teikt, ka dzīvē viņa nabadziņam like svētu mieru? Lika pagaidīt! Nekur nav zvanīts, ka murgi ir drausmīgāki nekā dzīvē? Ja tevi murgos nogalina – nu un tad? Gan jau tāpat pēc brīža atkal atdzīvosies! Bet ja tevi dzīvē pataisa aukstu?... Jūti ko es gribu sacīt?... Tāpēc esi mierā ar to, ka tu eksistē, un nelauzi galvu par to, ka citur varbūt ir labāk!

2. cēliens.

Turpat. Maksis un Seržants.

Maksis. Cik skaista nakts!...

Seržants. Droši vien... Tev kā filozofam labāk zināms...

Maksis. Neņem galvā, pogainais – gan jau tu arī ar laiku klūsi par filozofu.

Seržants. Maz ticams. Man nav noslieces uz to.

Maksis. Tu tikai – kliukt! – ar steku pa galvu – bez jebkādas filozofijas?

Seržants. Es nevienam vēl neesmu iesitis – ne ar steku, ne tāpat!

Maksis. Nu ja – tu jau esi šķīsts pogainais – nez no kurienes Maigoņa murgos uzradies, un nez kādai mistiskai zemapziņas vajadzībai domāts. Bet es domāju – cik skaisti būtu, ja es varētu atmest smēķēšanu...

Seržants. Un ko tad tu darītu?

Maksis. Nesmēķētu.

Seržants. Vai tad tagad tu smēķē?

Maksis. Nesmēķēju.

Seržants. Tad jūties laimīgs!

Maksis. Eh... jums, pogainajiem, viss liekas tik vienkārši...

Seržants. Bet jūs, filozofi, saprotat, ka viss patiesībā ir ļoti sarežģīti?

Maksis. Nē, nav sarežģīti! Bet nav arī tā, kā tu iedomājies. Es taču neesmu atmetis smēķēšanu! Es vienkārši nesmēķēju tāpēc, ka man šobr' d nav ko smēķēt! Es esmu spiests nesmēķēt! Bet tas ir amorāli – tāpēc, ka laupa cilvēkam brīvas izvēles tiesības – disciplīna pazemo!

Seržants. Nav tiesa – disciplīna norūda raksturu!

Maksis. Visu cieņu, pogainais- tev neapšaubāmi ir tiesības uz atšķirīgu viedokli, bet es tomēr gribētu nesmēķēt pēc paša brīvas gribas, un nevis apstākļu spiests.

Seržants. Tā ir demagoģija. Labāk pasaki, ja esi filozofs, kāda jēga ir mūsu eksistencei šai nolādētajā sapnī?

Maksis. Tā ir neizzināma.

Seržants. Ļoti gudra atbilde!

Maksis. Vai tu domā, ka dzīvē mūsu eksistencei ir kāda jēga?

Seržants. Protams!

Maksis. Interesanti – kāda tad?

Seržants. Dzīve jau pati par sevi visam piešķir jēgu. Kaut vai tāpēc vien, ka tur viss notiek pa īstam!

Maksis. Bet ja nu mēs neesam sapnī?

Seržants. Kur tad mēs esam?

Maksis. Citā dimensijā.

Seržants. Būt sapnī, vai citā dimensijā – tas, manuprāt, ir pilnīgi viens un tas pats.

Maksis. Pogainais! Tu pamazām kļūsti par filozofu! Drīz tu sapratīsi, ka patiešām ir vienalga, kur eksistēt – dzīves trīsdimensiju telpā, vai šajā – atšķirīgajā!

Seržants. Šaubos.

Maksis. Pareizi! Labāk eksistēt tur, kur mēs eksistējam, jo pilnīgi iespējams, ka, tā sauktajā, reālajā pasaulē mūsu nemaz nav. Vai ne, pogainais?

Seržants. Apklusti!... Apklusti, vai es tev iesitīšu ar steku!

Maksis. Lūk, tā vara visos laikos un visās dimensijās ir apspiedusi br'vo filozofisko domu!

Seržants. Idiots...

Sāk skanēt zvani. Uznāk Kornēlija.

Maksis. Kas tad nu lēcies, tantiņ?

Seržants. Kas noticis, cienītā?... Runājiet taču!

Kornēlija. Mans znotiņš ir miris...

Seržants. Kā - miris?...

Maksis. Vēl nupat taču viņš kā bridis te lēkāja!

Seržants. Jūs viņu nogalinājāt?

Kornēlija. Nē ... nepaguvu,, Es jau tūlīt, tūlīt būtu viņi panākusi... bet nabadziņš pēkšņi... palēcās augstu gaisā... un nokrita zemē bez dzīvības... Tik labs cilvēks bija... Maigonītis...

Seržants. Apsēdieties, cienītā!

Kornēlija. Pateicos, seržants... (*apsēžas*) Pirms gada viņš apprecējās ar manu meitiņu... ar Sarmīti... Cik jauki viņi dzīvoja... kā divi balodīši... Ne pa labi, ne kreisi skatījās... tikai viens uz otru... Viņš pūta stabuli simfoniskajā orķestrī... Ak, ja jūs zinātu, cik skaisti viņš to darīja... Visa zāle raudāja, ka Maigonītis savu stabulīti pūta... Un te – tāda nelaime... vajadzēja viņam aizmigt...vajadzēja šitajā sasodītajā sapnī iepīties... Vai tiešām Dieviņš nevarēja viņam citu sapnīti atsūtīt... tādu skaistu... kurā viņi abi ar Sarmīti kā divi eņģeļi pa mākonīšiem lidinātos.. un viens otram, actiņās skatītos... Ko es tagad teikšu Sarmītei? Kā paskaidrošu, ka viņas Maigonīti nonosargāju? ... Nabaga Sarmīte... Nabaga Maigonītis...

Seržants. Nomierinieties, cienītā –šis tomēr ir tikai sapnis!

Kornēlija. Kāda tam nozīme, seržant? Miris viņš ir tik un tā ... Atnesiet nelaimīgā līķīti...

Maksis. Toč stiepjam šurp! Mož atdzīvosies!

Kornēlija. Ak, jaunekli, jaunekli... Tu vēl esi tik jauns...Tev vēl visa dzīve priekšā... Kā tevi sauc?

Maksis. Maksis.

Kornēlija. Maksis... Vai tu bombongu gribi, Maksi?

Maksis. Nē, bet neiebilstu pret smēķi.

Kornēlija. Nesmēķē, Maksi... nesmēķē... tas nav labi... Gan tu pats ar laiku sapratīsi... Labi... atnesiet viņu... atnesiet manu Maigonīti...

Maksis un Seržants atstiepj Maigoni.

Seržants. Vispār... šo nāves gadījumu vajadzētu kaut kā pierēģistrēt...

Maksis. Liecies taču mierā –kam tas te vajadzīgs!

Seržants. Kārtībai tomēr...

Kornēlija. Ak, Maigoni! Vai tu patiešām esi miris?!

Maigonis. Jā. Galīgi un negrozāmi.

Kornēlija. Ak, Maigoni, kāpēc tu mūs pameti vienus šai drūmajābēdu ielejā?!

Maigonis. Tāpēc, ka nespēju vairs izturēt jūsu vajāšanas.

Kornēlija. Ak, Maigoni, ja tu zina' tu, kā es nožēloju to, ka tik slikti izturējos pret tevi!

Maigonis. Par vēlu. Vajadzēja agrāk domāt.

Kornēlija. Maigoni. Vai tiešām tu nekad, nekad vairs necelsies!

Maigonis. Nē.

Kornēlija. Maigoni, ja ne par mani, tad par Sarmīti padomā par nabaga nevainīgo būtni, kura tevi tik bezgalīgi mīl!

Maigonis. Es atsakos par šo palaistuvi domāt.

Kornēlija. Ko tu teici?

Maigonis. Ko teicu, to pateicu.

Kornēlija. Tūlīt atkārto, ko tu tur pirmīt teici!

Maigonis. Es teicu, ka Sarmīte ir palaistuve, un varu to atkārtot vēlreiz!

Kornēlija. Kad es tev tūlīt vilkšu!

Seržants. Cienītā, neapgāniet liķi!

Kornēlija. Es palūgšu mūsu ģimenes lietās netaisīties! Ko tu tur teici par manu meitu?

Maigonis. Es varu pateikt vēl vairāk – viņa gaida bērnu nobundzinieka!

Kornēlija. No kāda bundzinieka?

Maigonis. No tā paša, kas mūsu simfoniskajā orķestrī katābungas sit!

Kornēlija. Ak, dievs –bet viņam taču ir bārda!

Maigonis. Un tas vēl nav tas sliktākais- Sarmīte pinas ar arfīsti.

Kornēlija. Ar arfīsti?

Maigonis. Jā – ar to simtgadīgo lezbieti, kura mūsu orķestrī strinkšķina arfu!

Kornēlija. Apžēlojies. Bet tas taču nav iespējams!

Maigonis. Es arī neticēju, bet tad pats savām acīm pārliccinājos.

Maksis. Nu, nu – košie darīja?

Kornēlija. Apklusti, puika, vai es tev krāmēšu!

Maksis. Es varu iekrāmēt pretī!

Seržants. Pilsoņi!

Maksis. Bet ko šī man draud!

Maigonis. Cienību pret aizgājušo!

Kornēlija. Patiešām! Lai kāds viņš bija, bet nu vairs viņa nav!

Maigonis. Un nebūs arī.

Kornēlija. Ja tādas tās lietas, tad es gulstos zemē, un arī mirstu nost!

Seržants. Nedariet gan tā, cienītā – jūs saaukstēsities!

Kornēlija. Man vienalga!

Seržants. Tā jūs tagad domājat, bet kad nāsies skraidīt paārstiem!...

Kornēlija. Seržant! Jūs atkal jaucaties mūsu ģimenes lietās!

Seržants. Atvainojiet... Nu – ko mēs darīsim ar šiem liķiem?

Maksis. Mani, pogainais, vairāk uztrauc paša liktenis. Tu par svējo nerausties?... Pēc manas sapršanas, drīz būs rīts, un Maigonis modīsies. Bet mēs ko ?

Seržants. Bet ko mēs?

Maksis. Bet mēs – tu tū - izgaisīsim, kā jau pieklājas kārtīgiem murgu rēģiem!...

Seržants. Un paldies dievam! Man šie viņu murgi ir jau līdz kaklam!

Maksis. Murgi ta murgi – bet eksistēt gribas!

Seržants. Ne jau nu šādā vidē!

Maksis. Bet vai tu esi drošs, ka cita vide, kur eksistēt, tev personiski ir?

Seržants. Kāpēc lai nebūtu? Viņiem taču ir.

Maksis. Un ja nu tev nav?

Seržants. Kā tas var būt? Es taču neesmu nez no kurienes uzradies?

Maksis. Un kāpēc gan nē?

Seržants. Kā kāpēc? Ja viņš redz mani sapnī, tad skaidrs, ka iepriekš kaut kur ir dzīvē redzējis!

Maksis. Un ja nu nav!

Seržants. Es tam neticu!

Maksis. Tu vari neticēt, bet par zemapziņas darbību mums pagaidām ir visai maz zināms. Un, ja arī pieņemam, ka zemapziņa nespēj ne no kā radīt tēlus, tad tu varbūt nāc no kādas bildītes? Vai tev patiktu kā nejūtīgam zīmējumam atgriezties savā bildītē?

Seržants. Apklusti!... Vai es tev iesitīšu ar steku!

Maksis. Iesit! Tas ir tavs filozofiskais līmenis!

Seržants. Un kāds man labums no tava filozofiskā līmeņa? Ja nebūtu tevis, es tagad ar mierīgu sirdi gaidītu Maigoņa pamošanos ticēdams, ka tur mani gaida īstā – laimīgā dzīve, bet tagad...

Maksis. Bet tagad tu esi spiests domāt, un tas tevi dara nelaimīgu, vai ne?

Seržants. Jā.

Maksis. Katra eksistence ir risks, bet tu to negribi saprast!

Seržants. Un kas tad būs, ja es to sapratīšu?

Maksis. Tad tu aptversi, ka drošības dēļ jāturas pie tā eksistences veida, kas tev ir dots! Ar zobiem un nagiem! Būdam, tā sauktajā, reālajā dzīvē, tu taču neļautu mierīgu prātu sevi noslepķavot pat tad, ja viņpasaulē cerētu dzīvot labāk!

Kornēlija. *(pieceļas).* Te patiešām ir riebīgi auksts...

Seržants. Jūs jau aizejat. Cienītā?

Kornēlija. Kāda jēga man te ilgāk palikt? Znotu es esmu izgānījusi... viņš tagad zina visu, ko es par viņu domāju... Vēl vairāk – man ir izdevies iedzīt viņu nāvē... Ko vēl nabaga sievasmāte var vēlēties no dzīves? ... Skaistākie mērķi ir sasniegti – es varu iet!

Seržants. Bet uz kuriem jūs tagad dosities, cienītā?

Kornēlija. Kā – uz kuriem? Nebūtībā. *(prom)*

Seržants. Kā tas ir cienītā?

Maksis. Redzi nu, pogainais – lietas, kas filozofam ir skaidras pašas par sevi, tev sagādā nevajadzīgas problēmas...

Maigonis. Es arī iešu...

Seržants. Uz kuriem?

Maigonis. Tāpat vien paklīdīšu kā rēgs... kamēr modinātājs zvanīs... tad būs jāmostas... atkal jāvelkas uz darbu... Varbūt pirms tam vē ātri Sarmīti pamīlēšu...

Seržants. Ne no vietas!

Maigonis. Seržant! Ko tas nozīmē?... Metiet pie malas savus muļķīgos jokus!

Seržants. Es nejokoju!... jums nav tiesību pamosties!...

Maigonis. Interesanti zināt – kāpēc tad nē?... Citiem ir tiesības, bet man nav ?

Seržants. Mani neinteresē citi!... Es neko negribu zināt par citiem! ... Lai kāda būtu šī eksistence, bet es par to cīnīšos ar zobiem un nagiem!...Ja jūs mēģināsīt pamosties, es sitīšu ar steku!...

Maigonis. Nu, nu ...seržant... rāmāk...rāmāk...

Seržants. Nekustaties ne no vietas!... Es netaisos rāmi gaidīt, kamēr izgaistu nebūtībā!...

Maksis aiziet.

Maigonis. Seržant... padomājiet pats... tas taču nav atkarīgs no jūsu gribas... tāpat kā nāve reālajā dzīvē... jūs varat negribēt... jūs varat cīnīties, bet vienā jaukā dienā nomirstat tik un tā!... Nu kas tur sevišķs?... Paskatieties, kā Maksis rāmu prātu aizgāja nebūtībā...

Seržants. Maksis?... Kur ir Maksis?... Kur viņš palika? ...

Maigonis aiziet.

Seržants. Maigoni!... kur jūs palikāt?...Maigoni!... Es negribu rāmi aiziet nebūtībā!... Maigoni!...

Seržants pamostas uz soliņa.

Seržants. Ārprāts... Ak, dievs, kādi murgi... Tātad tas bija mans nevis Maigoņa sapnis... Ak, dievs, ak, dievs... cik labi...

Uznāk Maksis.

Maksis. Ei, pogainais, tev smēķis neatradīsies?

Seržants. Vācies prom!... Vācies prom, es tev saku!... Vācies!...(aizbēg)

Maksis. Tas gan ir čohnutijs...

BEIGAS